

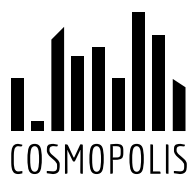
VO SVETE KLAMSTIEV MUSÍ
ERIKA FOSTEROVÁ HĽADAŤ PRAVDU
V DESIVOM TIENI.

ROBERT
BRYNDZA

**TIENE
MINULOSTI**

OD AUTORA SVETOVÉHO BESTSELLERU
DIEVČA V LÁDE

ROBERT
BRYNDZA

**TIENE
MINULOSTI**

ROBERT BRYNDZA

TIENE MINULOSTI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 380. publikáciu.

Chasing Shadows, vydané vydavateľstvom RAVEN STREET PUBLISHING v roku 2025,
preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Copyright © 2025 by Raven Street Limited
Vydanie 1., 2025
Počet strán 400
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Robert Bryndza 2025
Copyright © Raven Street Limited 2025

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Michal Zidor, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.

ISBN 978-80-8305-169-0 (ePub)
ISBN 978-80-8305-168-3 (pdf)
ISBN 978-80-8305-167-6 (print)

Pre Miu

*Noc okolo mňa potemnieva,
divoký vietor chladne fúka;
spúťalo ma však tyranské kúzlo
a ja nemôžem, nemôžem ísť.*

*Z knihy Emily Brontëovej, *Spellbound**

PROLÓG

UTOROK 8. JÚLA 2014

„Kde to viazne? Prepínam,“ povedala do vysielacky na klope
// K svojej nepriestrelnej vesty detektív šéfinšpektor Erika Fosterová.

„Stratili sme záznam z kamery,“ ozval sa hlas vo vysielacke v riadiacom stredisku.

„Ktorý?“ Nastala napätá pauza. V zadnej časti dodávky bolo horúco a Erika sa tam krčila so svojím ozbrojeným zásahovým tímom z manchesterskej polície. Ochranný výstroj sa jej lepil na kožu a vzduch bol hustý od potu piatich mužov, ktorí sedeli vedľa nej. Detektív Chris Porter, ich dôstojník pre sledovanie, sa hrbil nad notebookom vedľa panelu, ktorý ich oddeľoval od priestoru pre vodiča. Štyri okienka na obrazovke ukazovali sledovacie kamery okolo ich cieľa, Chapel Street sedemnásť.

„Pred tridsiatimi minútami na chvíľu vypadla kamera zo zadnej časti pozemku,“ povedal Chris. Na hlave mal šiltovku s logom Hviezdných vojen a Erika si všimla pot na jeho krku.

Prezrela si videozáznamy. Skrytá kamera v stĺpe lampy na druhej strane cesty ukazovala pohľad na Chapel Street číslo sedemnásť

s ich dodávkou zaparkovanou vonku. Na bočnej strane bol falošný nápis *Paul Berry Plumbing & Heating*. Dve kamery zobrazovali bočné pohľady na dom zľava a sprava. Za domom sa nachádzala veľká opustená budova, v ktorej kedysi sídlila tlačiareň, a za ňou sa vinula cesta vedúca ku kanálu. Kamera bola ukrytá v stĺpe lampy pri bráne smerujúcej do nepoužívanej nakladacej rampy tlačiarne a snímala zadnú časť domu. Z týždňov sledovania sa Erike číslo sedemnášť vrylo do mozgu: holá betónová predzáhradka, preplnené odpadkové koše na kolieskach a plynomer a elektromer na stene s odtrhnutým krytom. Zadná záhrada pripomínala prales, taká bola zarastená burinou, s rámom malého nakloneného skleníka pri zadnej stene.

„V tejto chvíli si nemôžeme dovoliť byť slepí. Prepínam,“ povedala Erika a v jej hlase bolo počuť, že má napätú čeľusť. V riadiacom stredisku zavládlo ticho. „Mali sme oči na kanáli po celý čas, čo bola tá kamera vypnutá? Prepínam.“

„Áno. Prepínam.“

Erikin manžel, detektív inšpektor Mark Foster, sedel vedľa nej a v ochrannom odeve sa poriadne potil. O nohu si opieral automatickú pušku, a keď sa posunul na tvrdej lavici, vykĺzla mu. Chcel ju chytiť, lenže puška s rachotom dopadla na podlahu dodávky.

„Preboha, Mark,“ zavrčala. „To nie je dáždík.“

„Viem, šéfka,“ odvetil priateľsky a zdvihol zbraň. „Dážd' sa ňou nedá zastaviť.“

„Nezačínaj.“

„S čím?“

„Neprovokuj ma.“

„Si moja šéfka. Bola by si radšej, keby som povedal: *Áno, drahá milovaná manželka?*“

„Bola by som radšej, keby si nerobil hlúpe vtipy...“ Inšpektor Tom Bradbury alebo Brad, policajt statnej postavy s mohutnými rukami napnutými pod ochranným odevom, sa uchechtol. Sedel na lavičke oproti, hneď vedľa inšpektora Jima Blacka, ktorému sa na tvári rozhostil široký úsmev. Jimova prezývka bola „Beamer“ práve pre to, ako sa dokázal usmievať.

„Potrebujem, aby sa všetci sústredili,“ povedala Erika. Na zábere kamery videla, ako sa otvorili vchodové dvere do domu číslo sedemnásť a vyšla z nich mladá Číňanka s malým dieťaťom. Žena mala odfarbené vlasy s oranžovým nádychom.

„Ako hodinky,“ utrúsil Chris a otočil hlavu k Erike. Ginger, ako ju volali, odprevádzala svoje dievčatko do škôlky každé popoludnie presne o trinástej.

„Dieťa je mimo. To je dobre,“ poznamenal detektív inšpektor Salman Dhumal. Sal sedel vedľa Marka a Erika počula v jeho hlase náznak úzkosti. Keby dieťa nevyšlo z domu, zásah by prerušili. Inšpektor Tim James alebo TJ, ako ho volali, sedel vedľa Sala na konci lavice, zvieral svoju útočnú pušku a vyzeral vystrašene.

Prezývka „Spice Girls“ pre päť Číňaniek, ktoré obchodovali s drogami na Chapel Street sedemnásť, nebola politicky veľmi korektná, no ujala sa. Ich cieľom pri dnešnom zatýkaní bol Jerome Goodman, drogový díler, ktorý bol v ich hľadáčku posledné dva roky, a jeho dvaja spoločníci, Danielle Langová a Frank Hobbs. Táto trojica sa podieľala na krvavej vražde významného drogového dílera v krčme v Moss Side. Vo vzniknutom mocenskom vákuu Jerome a jeho spoločníci prevzali dodávky heroínu a kreku na severe Anglicka. Tento horúci deň na schátranej ulici na Rochdale bol vyvrcholením desiatich týždňov intenzívneho

sledovania – Erikin tím plánoval vtrhnúť do tohto veľkého radového domu na Chapel Street, jednej z bášt trojice, a zatknúť ich.

Na obrazovke sledovali, ako žena kráča po ceste k malej drevenej bránke. Na jednej ruke mala zavesenú tašku na bielizeň a druhou držala dievčatko.

„Ak sme na dvadsať minút stratili signál z kamery číslo štyri, ako si môžeme byť istí, že tam nie sú ďalšie deti? Prepínam,“ chcela vedieť Erika. Chris vytiahol samostatnú obrazovku s momentkami piatich žien, ktoré videli každý deň vchádzať do domu a vychádzať z neho, vždy v teplákových súpravách a kabátoch a s taškou na bielizeň, ktorú používali na prenášanie kokaínu do domu a z domu.

Z veliteľského centra dlho neprichádzala žiadaná reakcia. Nakoniec sa však predsa len ozval hlas: „Na kanáli a na ceste za tlačiarňou máme rozmiestnených policajtov. Prepínam.“

„Prečo ste stratili záznam? Prepínam,“ chcela vedieť Erika.

„Výpadok elektriny. Prepínam.“ Skryté kamery vpredu a vzadu boli napájané z elektrickej energie dodávanej do mestských pouličných lúč, čo im umožnilo fungovať dvadsaťštyri hodín denne a vysielat' obrazový kanál s pomocou dát z mobilného telefónu. „Žena a dieťa sa teraz blížia ku koncu Chapel Street. Prepínam.“ Uniformovaní policajti vytvorili na konci cesty diskretný policajný kordón a oboch mali v úmysle odvieť do ochranné väzby.

„Chcete sa s nami podeliť o nejaké ďalšie informácie? Prepínam?“ spýtala sa Erika ostro.

„Nie. Prepínam.“

„Nevyplašte Ginger. Ani dieťa. Nepotrebuje, aby sa vrátila do domu a spustila poplach. Prepínam,“ povedala Erika. Chrbát

a zadok mala premočené od potu a na perách cítila jeho slanú chuť. Nikdy to nebolo ľahké. Vždy mala strach. Cítila, ako ju Mark chytil za ruku a stisol ju. Čas akoby visel vo vzduchu.

„To je v poriadku,“ uisťoval ju potichu.

„Bude to v poriadku, keď budeme vedieť, čo je vnútri. Nemám rada nepríjemné prekvapenia tesne pred koncom.“

Pozrel sa na ňu a usmial sa. „Máme to pod kontrolou. Kým sa nazdáš, dáme si rybu s hranolčekmi a čaj.“

Stisla mu ruku a pustila ju.

Vo vyslielačke sa ozval hlas. „Žena a dieťa sú teraz mimo Chapel Street. Máte povolenie pokračovať. Opakujem: povolenie pokračovať. Prepínam.“

Erika mala stiahnutý žalúdok. Pach kovu a potu sa zdal byť ešte intenzívnejší. Brad a Sal, sediaci po oboch stranách zadných dverí dodávky, sa pohli, pripravení otvoriť ich. Erika sa pozrela na svoj tím a prikývla. „Ideme dovnútra. Prepínam.“

Keď vyskočili z dodávky, vyvalila sa na nich z asfaltu horúčava a zvierajúc pušky sa začali potiť. Erika mala kŕče v nohách, no zaľala zuby a keď prechádzali cez cestu, ujala sa vedenia. Chapel Street bola prázdna. Žena nechala malú drevenú bránku otvorenú a oni sa rútili po ceste, potichu v gumených čizmách. Vládlo tu strašidelné ticho. Žiadne vtáky ani ruch. Len tichý šum kotúča zapínajúceho elektromer na stene pri vchodových dverách.

Brad sa presunul dopredu, držiac Bertu, kovové baranidlo tímu. Šlachy na rukách sa mu napínali, keď Bertu zdvíhal. Slnko sa odlesklo od otáčajúceho sa kotúča v merači, zachytilo sa v kútiku Erikinho oka a zablesklo sa presne vo chvíli, keď baranidlo narazilo na dvere. Na tretí pokus sa drevo rozštíepilo a vchodové dvere sa rozleteli dovnútra.

V jednom z domov o kúsok ďalej na ulici sa osemročná Carly Thorneová zotavovala po operácii slepého čreva. Pozerala sa z okna svojej spálne, práve keď sa otvorili zadné dvere inštalatárskej dodávky a smerom k domu sa vyrútila skupina policajtov v čomsi, čo vyzeralo ako čierny vojenský výstroj. Videla už dosť televíznych programov, aby vedela, že ide o policajný zásah. Predné dvere sa pod náporom baranidla pokrčili ako papier, policajti sa však dovnútra nedostali. Carly začula praskavý zvuk, ako keď niekto odpáli ohňostroj, a až keď jedno z okien v dome číslo sedemnášť vybuchlo v spŕške skla, pochopila, že to bol výstrel.

Jeden po druhom, v rýchlom slede, padli na zem štyria policajti. Carly chcela zakričať a buchnúť do okna, alebo im povedať, aby použili zbrane, ktoré mali prevesené cez plece, no bola príliš šokovaná a vystrašená. Jeden z policajtov – a na spôsobe, akým sa pohyboval, bolo niečo, čo Carly prinútilo myslieť si, že je to žena – sa zrútil na kolená, tvárou k ceste. Rukou sa chytala za krk a cez prsty jej tiekla krv. Posledný muž, ktorý stál na ceste, jej bežal pomôcť. Carly začula prenikavý zvuk predtým, ako ho nejaká neviditeľná sila zrazila dozadu a zadná časť hlavy mu explodovala v spŕške červenej farby.

Všetko bolo chvíľu veľmi pokojné a tiché, ale potom Carly začula blížiaci sa sirény a cestu zaplavili policajné autá a sanitka s blíkajúcimi svetlami. Prišli ďalší policajti so zbraňami, tentoraz sa im však podarilo dostať sa do domu. Až po ďalších piatich minútach sa mohli záchranári postarať o zranených.

A potom sa z oblohy spustil vrtuľník – skutočný vrtuľník! – a pristál na Chapel Street, na malej bezvýznamnej Chapel Street, kde sa nikdy nič veľké nestalo. Zrovnal trávu so zemou, rozhádzal odpadky a poohýbal stromy.

Iba dvoch policajtov v čiernom odviezli na nosidlách. Keď vrtnúť odletel, Carly sledovala, ako záchranári vkladajú zvyšné štyri bezvládne postavy do vriec na telá.

Nikto nikdy nevidel Carly, ako hľadá z okna, a nikto sa s ňou počas následného vyšetrovania nerozprával.

1

O DESAŤ ROKOV NESKÔR

PONDELOK 2. DECEMBRA 2024

Bolo osem hodín ráno a Erika Fosterová sa v aute pomaly sunula Brannou dopravnou špičkou v New Crosse v južnom Londýne. Len čo vyšla z domu, prišiel kuriér s oficiálnym listom Metropolitannej polície: jej povinná lekárska previerka a test spôsobilosti boli naplánované na dvadsiateho decembra. Bola to zlá správa z viacerých dôvodov. Erika mala teraz päťdesiatdva rokov a mala vážne obavy, či ich absolvuje. Bola tu aj otázka letov, ktoré si rezervovala na devätnásteho decembra, aby navštívila so svojím partnerom Igorom svoju sestru na Slovensku.

V rádiu sa Cliff Richard blížil k zmene v piesni „Mistletoe and Wine“, a tak ho podráždene vypla a strčila list do priehradky. Bude sa ním musieť zaoberať, najprv však chcela ísť do práce a vypiť veľmi silnú kávu. No mala by? Vypila už príliš veľa kávy a zjedla príliš veľa nezdravého jedla. Navyše fajčila, zle spala a stresovala sa prácou. Počas svojej kariéry zažila viacero bojov a na krku mala stále jazvu po postrelení počas protidrogovej razie, a potom si pred šiestimi rokmi pri autonehode zlomila dve rebrá a obe nohy

pod kolenom. A potom tu boli psychologické testy. Smrť manžela Marka a jej štyroch kolegov v Manchestri ju stále prenasledovali, vyhýbala sa však návštevám terapie, snažila sa, občas neúspešne, udržať svoje emócie pod povrchom a zahrabať sa do práce. Existovala veľká pravdepodobnosť, že neprejde cez previerku a bude odsúdená na prácu za stolom – alebo ešte horšie, bude nútená odísť do predčasného dôchodku.

Z myšlienok ju vytrhol hlas v policajnej vysielacke.

„Nejaké jednotky v blízkosti Amersham Road, SE14, New Cross? Kód 5. Prepínam.“

Erika sa pozrela hore a hneď za semaformi uvidela na rohu ošarpanej tehlovej steny nápis *Amersham Road*. Kód 5 znamenal mŕtve telo. A toto bola drsná oblasť s takými bytmi a nocľahárňami, kde si človek pri odchode utrel nohy. Bol to buď osud, že bola tak blízko, alebo smola. Tipovala to druhé.

„Tu je Erika Fosterová,“ vyhlásila a počula pritom, ako unavene znie jej hlas. „Som hneď pri ňom. Prepínam.“

Ticho. Na križovatke sa semafor rozsvietil na zelenú, ale len na tak krátko, aby cez ňu prešli dve autá a len tak-tak prebehli chodci predtým, než sa opäť rozsvieti červená. Chodci sa ponáhľali cez priechod so sklonenými hlavami. Oneskorencov netolerovali. Rozhlasové ticho pokračovalo. Predbehol ju niekto?

„DCI Fosterová, počujem vás,“ ozvala sa mladá žena, pracujúca na kontrolnom stanovisku. „Je to číslo 14B Amersham Road. Nájomníčka, ktorá nahlásila mŕtve telo, je Sherry Blazeová... Sahara. Hotel. Echo...“

Erika zapla sirény a modré svetlá a vyrazila z radu čakajúcich áut. Dochádzajúci zastavili na chodníku a premávka sa nechotne rozstúpila.

Radové domy z červených tehál na Amersham Road boli špinavé a schátrané, stále to však boli celkom impozantné viktoriánske štvorposchodové stavby. Keď Erika zastavila pred domom 14A, prekvapilo ju, že na chodníku čaká jej kolega detektív inšpektor James Peterson.

„Čo tu robíš?“ opýtala sa, stiahla okno a zažmúrila naňho.

„Aj tebe prajem dobré ráno. Môj nový dom je neďaleko odtiaľto. Bol som v aute, keď mi zavolali,“ dodal. Bol elegantne oblečený v dlhom čiernom kabáte a obleku. Vyzeral dobre.

„Áno. Samozrejme. Tvoj nový dom. Zariaďuješ sa?“

„Vedela by si to, keby si minulý týždeň prišla na môj kolaudačný večierok.“

Erika nemala náladu na to, aby si ju niekto doberal. Vystúpila z auta, vzala si zo zadného sedadla dlhú zimnú bundu a skontrolovala, či má svoj zápisník.

„Bola som na súde.“

„A si príliš zaneprázdnená, aby si mi to dala vedieť?“

Zastavila sa a pozrela naňho. Peterson meral meter osemdesiat a bol rovnako vysoký ako Erika. Jednoducho štíhly, pekný černocho okolo štyridsiatky. Boli spolu, keď sa prvýkrát presťahovala do Londýna – kým to Erika nepokazila. Peterson mal teraz manželku a dve malé deti, stále však boli medzi nimi nejaké city, hoci ani jeden z nich by nikdy nedovolil, aby to prekročilo isté hranice.

„Je mi to ľúto,“ povedala úprimnejšie. „Máš už teplo?“

„Hej. Vykurovanie stojí celý majetok.“

„Kúpim ti nejakú termobielizeň ako kombinovaný darček na zahriatie domu a zadku.“

Museli premiestniť kopu kontajnerov na kolieskach, ktoré blokovali bránu, a popraskaná mozaiková cesta viedla k dvom vyblednutým čiernym vchodovým dverám 14A a 14B.

Erika chcela zazvoniť, no nestihla to. Dvere sa prudko otvorili a spod pestrofarebného turbanu na nich vykukla žena v stredných rokoch s bledou, zavalitou tvárou a tenkým obočím. Niečo práve prehltna.

„Vy ste od polície?“ opýtala sa a ostrážito vrhla pohľad na prázdnu ulicu za nimi. Erika a Peterson držali v rukách svoje preukazy.

„Vy ste Sherry Blazeová?“ chcela vedieť Erika.

„Áno,“ prisvedčila. Prezrela si ich od hlavy po päty a jej oči sa uznanlivo zastavili na Petersonovi.

„A to je vaše skutočné meno?“

Obrátila pohľad späť k Erike a zúžila obrovské oči. „Áno.“

„Reagujeme na vaše volanie na číslo 999,“ ozval sa Peterson. „Vyzeráte, že ste v šoku.“

„Som, trochu. Radšej podte ďalej.“

Vnútri to páchlo vlhkosťou a zatuchlinou. Erika zbadala malú kuchynku na konci pochmúrnej chodby. Na stene bolo zarámovaných niekoľko starých filmových plagátov a sklo pokrývala jemná vrstva prachu. Sherry ukázala na prvé dvere napravo, ktoré viedli do obývačky. Obrovský železný radiátor ležal na boku na koberci, obklopený sprškou omietky a drevených úlomkov, a v strope pred dverami, kde sa zrútili podlahové dosky v byte nad ním, bola veľká diera.

„Čo sa stalo?“ zaujímalo Eriku.

„Vidíte, čo sa stalo. Ten radiátor mi preletel cez strop!“ Sherry mala na sebe ružové dreváky a dlhý župan. Na bruchu sa jej napínal tenký pás a Erika si všimla na golieri županu množstvo niečoho, čo vyzeralo ako oranžový mejkap a škvrny od maskary.

„To je v poriadku. Sme tu, aby sme vám pomohli. Kedy sa to stalo?“ spýtal sa Peterson.

Sherry sa naňho zahľadela s vďačným úsmevom.

„Ležala som v posteli v zadnej spálni, v mojej izbe, a počula som zhora silný úder, stonanie, praskanie a potom obrovskú ranu. Nájomníčka na poschodí vie byť hlučná, lenže toto bolo niečo iné. Potom som zacítila prach z omietky a vyšla som zo spálne do mračien tej veci vo vzduchu. Nuž... Bolo to pred dvadsiatimi minútami. Práve sa to stalo.“

„Vo vašom telefonáte na číslo 999 bola zmienka o mŕtvom tele.“

„Áno. Pozrite.“ Sherry opatrne prešla po špičkách cez dvere a popri stene do zadnej časti obývačky, kde bol na stene príborník a veľké zrkadlo. Erika a Peterson ju nasledovali. „Vidíte?“ Ukázala hore cez otvor. Izba v byte nad nimi vyzerala byť holá, so sivými stenami. Pod arkierovým oknom bola zasunutá jediná posteľ a na nej ležalo telo ženy s krátkymi hnedými vlasmi. Podľa bledej, prepadnutej tváre a voskovej pokožky Erika videla, že mohla byť mŕtva už nejaký čas. „Najprv som si myslela, že spí. Lenže kto by to prespal? Kričala som na ňu, ale ona nič. Je mŕtva?“ Rozplakala sa a natiahla ruku, chytila Petersona za rameno a skrútila látku na rukáve jeho kabáta. Sherry mala dlhé ružové akrylové nalepovacie nechty a ten na ukazováku pravej ruky jej chýbal. Zdalo sa, že očakáva objatie. Erika si všimla, ako Peterson trochu cúvol.

„Máte kľúč od bytu vašej susedky nad nami?“ spýtala sa Erika.

„Čo? Nie. Nemám.“

„To je v poriadku,“ uistil ju Peterson, jemne položil svoju ruku na jej a zdvihol si ju z ramena. Z vrečka vybral balíček vreckoviek, jednu vytiahol a podal jej ju.

„Viete, ako sa vaša susedka volá?“

„Marie alebo Mary, niečo také,“ odvetila Sherry a veľavravne si vyfúkala nos do vreckovky. Peterson vybral z balíčka ďalšiu a Erika

musela potlačiť úsmev, keď sa jej ju neúspešne pokúsil podať bez toho, aby sa dotkol jej ruky. „Nasťahovala sa sem pred niekoľkými týždňami. Videla som ju len párkrát, ako prichádza a odchádza,“ povedala Sherry. „Pozrite sa na to. Všetko je zničené. Nemôžem si dovoliť stavebné práce.“

Erika sa rozhliadla po nábytku v obývačke pokrytom prachom a kusmi omietky. Nevyzeralo to, že by Sherry bola bohatá žena. Trojdielna zostava bola stará a v krikľavých farbách. V skrinke vedľa arkierového okna mala starodávny veľký televízor, pod ním videorekordér a okolo neho naukladané hromady VHS kaziet. Cez špinavé okno prednej izby videla na miesto, kde vonku práve zastavovalo policajné auto.